HANNA BOTA

ELOGIUL PIETREI

2004

ELOGIUL PIETREI

La început a fost piatra. Şi piatra era întru linişte, şi linişte era piatra.

Nimic nu a fost făcut în istorie fără ca piatra să-şi spună cuvântul.

Soarele s-a născut prin propriile-i forţe dintr-o piatră – spun egiptenii, de-aceea are ca reprezentere un scarabeu în loc de cap. Oraşul Hieropolis este martor nenăscut al izbucnirii soarelui din piatră, deşi acum cetatea sacră doarme sub lanuri de orz, doar un obelisc îşi semeţeşte amintirea jalnicei înmormântări sub seminţe, firească, un obelisc de piatră, deoarece piatra este alfa şi omega istoriei. Oraşul a murit, dar soarele se roteşte peste Egipt şi Americi, peste uscat şi mare, neînvins.

Regele Nimrod cunoştea forţa pietrei, prin ea ar fi vrut să ajungă până la cer, acolo de unde căzuse omul, dar pe câmpiile Şenearului lipseau pietrele. A încercat să învingă istoria înlocuindu-le cu lut ars, cărămizi roşii. Turnul devenea sfidător, nu pentru că ar fi rivalat cu munţii, ci deoarece construia un sistem al răzvrătirii, un bab-ilu ca surogate ale divinităţii. Astfel piatra n-a împrumutat tăria sa lutului, degeaba noul despot al Babilonului, Nabucodonosor, a pecetluit fiecare cărămidă a ziguratului-templu cu sigiliul numelui său. Nebunia s-a aşternut şapte vremi asupra împăratului îngâmfat, iar oraşul construit spre fala sa a pierit datorită moliciunii urmaşilor, acum zălog al incapacităţii umane de înţelegere, de reconciliere, înfruntă civilizaţiile pe pământul ostil şi arid al Irakului. Poarta albastră cu lei înaripaţi a zeiţei Iştar, reconstruită în Berlin, e obeliscul omolog al Hieropolisului mesopotamian dezgropat de arheologi.

Soseau pelerini tot mai mulţi la Mecca, cîţiva au fost scoşi din mulţime şi transportaţi de urgenţă la spitale, suferiseră accidente din cauza aglomeraţiei, căldurii şi fervorii manifestate de închinătorii efervescenţi. Cetatea adăposteşte Piatra căzută din cer. Au murit mulţi oameni de-a lungul timpului pentru apărarea ei, pentru impunerea religiei celei noi, pentru venerarea pietrei. Kaaba tronează inertă şi neagră, neputincioasă urmărind frângerea destinului ei transcendent, ca un avatar inconştient de sine.

Cioplirea pietrei e lucrare omenească, actul prelucrării pietrei e sacrilegiu, altarul şi sanctuarul trebuie să se înalţe din piatră neprelucrată, aceasta e porunca lui Elohim, pentru că omul nu poate să se substituie actului creator divin. Dacă totuşi prelucrezi piatra cu gândul de a o săvârşi în construirea unui templu, pentru a zidi desăvârşirea, nu o ciopli cu fierul, metal tabu, impur, simbol al cenuşiului Seth, zeu ucigător de frate, spunea faraonul, ci sculptează cu ciocan şi daltă de aramă.

Piatra cioplită în formă conică este semnul elementului masculin, simbol falic, cea cubică întruchipează feminitatea. Prin cioplire se despart elementele, pe când piatra brută menţine starea perfecţiunii dintâi într-o unitate androgină. Atât stâlpii înălţaţi în Fenicia, cât şi monumentele megalitice ale celţilor regăsite sub forma clopotniţelor sau menhirele bretone readuc elementele despărţite prin prelucrare la unitatea iniţială. Piramida aşezată peste cub e simbol al construcţiei spirituale, extrapolând semnificaţia până regăsim Piatra Filosofală în aceeaşi unitate

primordială a elementelor, simbol al regenerării, al vieții fără de moarte. Omul caută piatra de aur(germ.**Goldstein**) – scrie Angelus Silesius şi dă la o parte piatra unghiulară (**Eckstein**), care i-ar aduce bogăție, sănătate şi înțelepciune veşnică.

Piatra ucide. Abel cunoscu duritatea materială a urii şi geloziei comprimate în pumnul astfel înarmat al fratelui său. Ştefan, martirul sfânt, se frânse sub ploaia de pietre a fraților lui, tocmai când cerul s-a deschis spre a-i confirma credința.

Materie apocrifă uneori, piatra tăinuieşte mumii în sarcofage, ascunde ştiințe nerevelate în piramide învăluite în blestem, numără paşii preotului aztec în urcuşul spre altarul pe care va azvârli inima încă pulsând a victimei sacrificate. Pernă de căpătâi pentru Israel, acolo unde cerul a coborât pe pământ într-o împreună-locuire cu omul, numindu-se Bethel.

Dacă omul devine piatră, piatra devine om. „*Adevărat, adevărat vă spun, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga*."(Evanghelia după Luca 19,40). Însă oamenii nu au tăcut. Ei vorbesc fără oprire, epidemia comunicării, a informatizării se extinde, a dus la suprasaturație, apoi la epuizarea limbajului. Şi încă se vorbeşte, se rosteşte, se afirmă, se tăgăduieşte, se argumentează, cuvinte, cuvinte...

În haosul vorbirii, în bing-bangul sistemelor informaționale, piatra a fost lepădată. Totuşi ea a ajuns să fie pusă în capul unghiului, piatră de boltă, prin a cărei putere e susținută întreaga tensiune a edificiului de comunicare, fără de care rostirea s-ar prăbuşi. Aşezată la locul ei piatra dă valoare templului, Noul Ierusalim de dincolo de apocalipsă este construit în întregime din pietre prețioase: iaspis, safir, smarald, ametist, hrisolit, topaz, sardiu, etc, aceasta simbolizează trecerea de la opac la translucid, în sens spiritual de la întuneric la lumină, de la prihănire la desăvârşire. Noua cetate simbolizează un nou univers într-o prefacere a condițiilor şi nivelurilor existente, în sensul unei treceri spre lumină şi spirit.

„Tu eşti *Petros*" se auzi propoziția sacră. Omul-piatră! Reiterezi drumul pietrei pentru a deveni ceea ce eşti: un numen opus fenomenului.

Apoi omul-piatră a fost trimis să propovăduiacă tăcerea în oceanul vorbăriei. Botezat cu foc şi cu sânge de martir, sfâşiat de lei, aprins pe ruguri, închis în ghetouri, persecutat pentru că era arian, cunoscător al *hieros-glafaios*urilor şi cu elixirul alchimiştilor în călimara cu cerneală, omul-piatră îşi continua imperturbabil rolul *kerugmatic* printre neofiți.

El era *ho anghelos*, cel trimis, mesagerul ales.

E nevoie de tăcere să auzi piatra. Propovăduirea ei e pre-rostirea, liniştea dinaintea Cuvântului viu, aşteptarea fecundă a *Logosului* creator. Şi Logosul se apropie cu puține cuvinte: *fiat luce* ar putea fi rostirea, sau *fiat panem*, pentru că Logosul ispitit în pustie ar fi putut transforma pietrele pentru totdeauna în pâini, dar ora ispitirii coincidea cu ceasul pre-rostirii, cu tăcerea aducătoare de viață, astfel pietrele au fost salvate, căci El poate ridica fii din pietre. Atunci i s-a făcut foarte foame, dar omul nu trăieşte numai cu pâine, ci în primul rând cu *Logosul divin*.

Acum eşti liber să fii, pentru că eşti *petros* şi eşti *anghelos*, căci la început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era Piatra Unghiulară. Iar Piatra pre-cuvânt este.

Hanna Bota

Poetului

din care cuvintele te-au
sculptat
din care vulcanii te-au ars
din care apele te-au jucat
din care umbrele te-au lins
piatra aceea e din
pântecele sferei

te-au aşezat în mijlocul
oraşului meu
ca să-i fii ochi
ca să-i fii nume
tăcere
când uită s-aşeze pauza întru cuvânt

şi irisul tău drept e foarte mare
şi irisul tău stâng e cană
şi buza de sus îţi taie incisivii
şi buza de jos răsfrântă peste întrebări
atinge călcâiul nichitei
şi omoplatul tău lumină
sângele şuvoi spre
fântâna arteziană din parcul central

şi sternul tău poetule e sternul meu

GENEZA TĂCERII

ars poetica

a trecut gândul tău peste mine
şi m-a umbrit
precum fecioara maria însărcinată a rămas
prin Spirit
gândul tău în mine - cuvânt
ce se umfla în travaliu dureros umed şi sărat

şi s-a născut un poem

fiu alb
rostire în sacrificiu

într-un apus prelungit purpură densă
puterea iubirii
turnată în vene
cum laptele dătător de nemurire a zeiței
a țâşnit în cale de mântuire

dorul a trecut apoi prin sticla de sânge a nopții
ca printr-o prismă
poemul crescuse a carte

precum naşterea Atenei

creierul-uter rămase gravid
gândul fetus străveziu absoarbe pasiv hrana
prin ochi prin epidermă şi
măduva şirei spinării
despuie cu egoism organismul zbârcit

craniul se umflă se boţeşte
atârnă greoi pe umeri se bălăngăne ca
povara unei cămile
pregătite să înfrunte deşertul

a crescut numărul de avorturi scriu ziarele
avorturi spontane sau provocate
creierul îşi repudiază bastarzii
cuvintele cresc rareori mari
lungi perioade în incubator
altfel mor imediat
unele mireasmă de busuioc şi levănţică uscată
altele ca putregaiul la soare

nu fiecare creier adăposteşte o atenă

când travaliul începe şi dilată craniul
moşiţi cu blândeţe sugarul
daţi nume copilului
învăţaţi-l să rămână singur
şi neînţeles
artă

fecund

dorul are culoarea darului legănat
în ambalaj albastru

încă din uter
scutecele mele au fost albe
paşii verzi
şi ochii de castană oarbă

poate de aceea cunosc gustul rostirii surde
ce leagă pe întru de fără-despărțire
verbul de verba
cuvântul de cuvânta

creează-mă

creează-mă din vârtejul trecutului,
creează-mă bucată cu bucată,
descoperă-mi ochii treptat în scoarţa luminii
pale buze din spuma aripilor deschise
spre îndepărtare;
inventează-mi cerul lăuntric
şi-aprinde-mi pietrele în tremurul nevăzut
dar nu-mi aşeza stele căzătoare

de-acum să pulsez,
să pulsez în ritmul inimii tale.

demiurg

lui C. Noica

gândurile noastre sunt prelungirile
falangelor tale

atârnăm de-un deget
uneori e atâta umbră
uneori e atâta confuzie
sub palma ta
sub gândurile noastre

când lângă mine se aşează cineva
păduri seculare aşteaptă nou potop să le mistuie în secetă
să le usuce în mare

între degetul tău mijlociu şi arătător
şi-au făcut păsările cuib
printre grotele tale se ascund mistreții de
prințul din Levant

stai mai aproape
din încheietura ta pare că în curând
vor țâşni izvoare

travaliu

ți-ai scris gândul în care iubeşti
într-o limbă nemaiîntâlnită;
dacă-mi desprind bătăile inimii
respirația de-o aşez pe cântar
ca să fac loc paginilor tale
cuvintele scrise nu le-nțeleg.
simt rostogolirea lor în fapt
şi zborul,
zvâcnetul din cupa golită şi spartă
(ca nimeni să nu mai soarbă din ea
după ce setea de-a mă mântui ți-ai astâmpărat)

descifrez hieroglife la memphis,
şi în akkadul străvechi
cuneiforme ascunse
de ochii
contemporanilor.

ştiu să citesc toate limbile potopului
şi încă vreo câteva
toată viclenia din slova de om

vorbele tale fixate în cerul gurii
ca într-un uter palatin
nu sunt rupte din țărâna mea,
nu le-nțeleg –
dar simt forța care mă naşte

ritm

stau din nou rezemată
de cuvinte,
rezemată de mine însămi

umăr la umăr
soldat adormit
în marşul prea lung prin pustiu

am înconjurat pământul
şi n-am văzut încă soarele răsărind

păşesc în ritmul
mişcării de rotație a planetei,
în jurul propriei decăderi – axă de
neputință –
aşa că tot în beznă sunt
cât timp îmi eşti necuvânt

geneză

la început am să rostesc o privire,
voi mai spune o egretă
şi plutind se va lăsa peste spus;
voi mai rosti un copac,
încă un munte aruncat în mare,
(sămânță de credință)
încă o mare răsturnată peste pământ

la sfârşit voi mai rosti tăceri,
tăceri, tăceri rotunde
pentru că am fost găsit de cuvânt
şi modelat în chip de tine
într-un bulgăre

zicere

ne spunem fără cuvinte cuvinte
cu gândul nevorbit rostim
în săvârşire
întrebări rămase mici
dintr-o copilărie fără de creştere
ca într-un uter veşnic gravid

mă plec nerostirilor
scutecele lor umede
leagănul rămas strâmt

târziu am să trec prin oraşul pustiu
fără vorbe vibrând vrerea
oraşul va dormi somn fără gând

retina ochiului mut

citeşti cu ochiul orb despre
lăuntrul meu cald şi la fel de orb

tresari

sunt tu în fiecare literă dor vidat
punte între retina-ți umedă
şi degetele-mi ce strâng creionul pustiu

ochiul tău devine viu şi mut
în rostirea de-acum

micului prinț

singurătatea a săpat pustiuri

am început să strig de dor de voi
şi vocea se lovea de tâmple
într-un sunet prelung
cu răspuns de
cuvinte strâmbe

undeva
strigătul e tradus în ecou;
din dragoste de voi
adesea tac *
îngrop rostirea în mine -
izvor întru taină (abia acum înțeleg iubirea
micului prinț pentru
deşertul ce-ascunde izvor în adâncu-i)

**mi-e frică de moarte când*
înrobiţi cuvântul -
şi tac.
poate voi muri eu
zdrobind înțelesul în tăcere.

fântâna din oază a crăpat
şi apa s-a scurs. Mai
putem bea doar
din fântâni ce ţâşnesc din noi înşine

EX COPILĂRIE

fotografie

mi-am pierdut trupul
şi zâmbetul din copilărie,
teama de întuneric
încrederea fără întrebări

am uitat stâna din vale cu mirosul de zer cald,
frica de câinii ciobăneşti întinşi leneş la soare,
s-a rătăcit caietul de citire cu desene
mâzgălite pe ultima filă...

tu nu erai
tu erai

adeseori privesc înapoi ca pe o uşă
rămasă prea strâmtă,
mi-e dor de mine –
copilă

călăuză

ghepard al depărtărilor
m-aş întoarce în pădurile intacte
ale inocenței
dar amenințarea deşertului
îmi trimite în tâmplă respirația gălbuie.

aş reveni să mă aşez cuminte
pe pietrele templului
însă dunele mişcătoare
mută disimulant urmele paşilor tăi,
iar ochii obosiți în strălucirea ipocrită
orbesc.

închide-mi privirea albită în
soarele nomad
închide-o în constelațiile tale –
călăuză pe-o traiectorie fixă

îți regăseşti iubirea
precum o fecioară aşteptând
primul sărut

desculț printre game de doxă

rătăcirile spre sine
numără încheierea rotirilor

aş reîntoarce gândul către prefacerile simple

mi-aş închide mersul în lumea trecută –
naivă chemare, imposibilă întoarcere …

atâta tulburare e în lumea mea,
roluri jucate aiurea pe scenă,
identitatea actorului se uită,
se adaugă măşti, se schimbă veşminte –

opreşte-mă-n clipa înscrisă în piatră,
şi-am să rămân uitat în veciile tale,
ca un copil alergând desculț
printre game de doxă.

condamnare

vine toamna cu căderile
de trupuri în suflet
întrebări veştede
grăunțe de ceață
oase pustii

mi-ai copt ochii în vara trecută
până în pârgă au dat
şi le-ai cules privirea
au rămas irişii goi
hrănind nevăzutul mugure
în somn de înviere

cazi peste mine
ca o toamnă
hrănind condamnarea la viață

revers

voi aştepta până fructul va trece în floare
până se va restrânge floarea-n boboc,
în mugur
şi-apoi se va întoarce în ramură.

voi aştepta până din mare
am să urc pe fluvii spre râuri
din râuri spre munți
până prin izvor am să intru
’napoi în pământ
lut ce aşteaptă nouă geneză

acolo în sămânța de ex nihilo
învățăm să fim

poveste

nouă stele se scăldau în fântână

bogăție de reducere
infinitul înghițit sub pleoapa unui izvor

nouă stele se scăldau în fântână
chiar dacă în seara aceea
copiii au rămas fără cină
cerşetorul a adormit fără să-şi găsească adăpost
numărul oilor a scăzut
sfâşiate de lupi

era sărbătoare
până cele nouă stele încăpeau toate
pe retina apei

în mijlocul satului trăia un bătrân
care ştia un cântec uitat de toți ceilalți.
când stelele n-or coborî să
lumineze fântâna
e semn că ea a secat

sfârşit sărbătorii

cine nu luptă nu-i înțelege pe soldați

copilăria îmi începea într-o lacrimă
aşa cum soarele începe în
picătura de rouă
de pe arma soldatului*adormit
în straja prea lungă.

aşteptam o întinerire de înțelepciune
dar războiul
nu s-a sfârşit
zilnic îmi adaugă timpul pe chip

schimb arma
de pe un umăr pe altul
cu lacrima uscată în aşteptare
ştiindu-mi copilăria
evaporată

**soldatul încerca să-şi uite iubita*
pierdută acasă într-o filozofie
ce a murit înainte de
ultimul camarad pe frontul luptei
cu sinele

descântec de iubit

gură-mură-flamură
degetele tremură
ochii ți se-nvolbură

ramuri răsucite-n vânt
şi pământ peste pământ
în cuvânt se necuvânt

citeră de literă
în sprânceana liberă
dorului de dor dorit
înspre poartă vorovit

pe cărări de mări călări
`n aur aură de zări

lână mână inimă
întru-ntoarcere iubit
de iubit fără sfârşit

joc de copil

a încercat să
înghesuie cerul în cerc
desenase unul mare
pe asfalt colțuros oarecum
cu cretă albastră sau degete albastre

treceau mașini
păşeau bătrâni
pisici
lei tigri nu se găseau
prin părțile acelea
culoarea se muta cuminte
pe cauciuc pe talpă

apoi s-a întunecat a furtună
şi cercul-cer s-a rostogolit
în canalul oraşului
aurolacii încă nu se inventaseră

răsărea soarele umed alb
când tu, copilo
ai desenat
cercul în el
şi cerul bătea ca o inimă
cer-în-cerc
cerc-în-cer

exod ratat

m-am împotmolit în dunele de nisip
ale ființei,
încovoiată în propriul pustiu…

ca o fata morgana
mă atrage murmur de izvor
tot mai adânc ispitindu-mă –
şi mi-e o teamă nebună
de fierbințeala escatonului.

prinşi unul de altul
într-un convoi alternant
păşesc cu voi în ritm de melci
legănați în aval spre tot mai pierdere,

şi parcă tot mai departe e
dincolo de pustiul iarba grâul rodia
cu cât mă apropii
e tot mai de
neatins pământul făgăduinței
deşi în pumnul strâns mai ascund
sămânța luminii.

acasă

furtunile au ciuntit sufletele
au frânt sunetul
la jumătatea goanei spre înțelegere.
frunzele veștede dezgolesc crengi
contorsionate de vremea târzie.

copile,
unde ți-e pasul?
viscolul șterge urma piciorului gol
e-atât de târziu*
şi candele false s-au aprins la ferestre,
clipesc firav stele slăbite de frig.

îmbrățișarea te aşteaptă acasă

**limbile clopotelor au rănit*
mâinile agățate de istorie.
se bătea ultimul ceas
dar sunetul era mut,
căci pumnii au prins vremea
şi au prelungit-o
de dragul tău

timpul se subția apatic
de suprapunerea evenimentelor
golite de sens

VERNISAJ ÎN LABIRINT

labirint

aveai pantofi roşii
aveai aripi albe
şi cer

apoi
veni o zi...
murirea înflorea sub noi

pierdusem ghemul .
nemorți stăteam pe țărm
împrumutasem un pantof roşu
se stâlcise de
atâta neumblat
pe celălalt îl nepurtai tu
aripile s-au frânt într-o ieri
oricum nu mai aveam cer pentru zbor
doar morminte

aşa a fost

labirintul a mistuit centaurul
şi fără el
a căzut în ruine

arheologi dezgolesc pereți îngropați
frica celor pierduți
frica noastră căzută în fără de ieşire
a rămas aceeaşi

condensare

lanțurile acestea
mă obligă să nu uit nimic.
să-mi retrăiesc viața toată
condensată în
ultima amintire: viața
iubirii, viața vorbelor
şi-a întâlnirii cu mine,
viețile maestrului printre ucenici,
a servului la picioarele domnului
toate îngrămădite în
dorul de-a fi pe rând
când vorbă
când iubire

dar timpul s-ar dilua prelung
şi-aş confunda ziua cu veşnicia
de aceea
lanțurile acestea
mă obligă să trăiesc totul în acelaşi timp

mi-e dor de mine rând pe rând

Manola

din cameră în cameră
culoare strâmte şi lungi
fără ferestre
fără ieşiri

din mine în mine
dintr-o cenuşă în alta
străfulgerări
gânduri
angoasă
clipă de inspiraţie
fără ieşire

zidurile stau drepte
mă strâng
sunt iubita înzidită
pentru ca edificiul tău să
crească din mine – creatorule

ochiul tău agăţat
de al meu – ochi de cer
albastru fără acoperiş
e libertate –
nu-mi trebuie firul roşu
al Ariadnei,
îl strâng ghem
şi-l arunc peste zid
celor de-afară
adevăraţii captivi

vernisaj

uşile sunt închise
şi clanțele s-au furat
sau poate n-au fost montate –

sunt prizonier al ființei mele

afară adică în afara mea
mulțimea târăşte un însingurat
spre cel mai întunecat ceas al lumii

îl înălță definitiv între veacuri, prelung

sunt liberă de mine,
mi-e sinele expus -
nud viu într-o galerie
cu peisaje moarte

mag

după amiaza întreagă am alergat după
cumpărături
şi totuşi am uitat să cumpăr pâine

luminile bradului le-am aprins
alb – verde
mi-am atârnat singurul gând
pe-o creangă aplecată
şi-am rămas fără gând
de-aceea stă pomul înclinat
şi camera s-a înclinat
cenuşă fum
oraşul alunecă şui

oamenii se-ntorc în ajun
cățărându-se pe străzile înclinate
stâlpii turnuri de pisa
colinde înjumătățite
la vocea a doua fals
limba clopotului s-a spart

gândul meu caută pâinea
gândul meu glorios mag călător

portret grafic

alb pe negru – ninsoare
ud pe negru – ploaie
galben pe negru – fluturi
negru pe negru – noi doi

zăvor

sunt cel care am fost
şi n-am s-ajung să fiu niciodată;
timpul meu în trei dimensiuni
l-am condensat într-un trecut
care nu vrea să treacă

mă uit la ceas – asemănător cu furtuna,
mă uit la ceasul de ieri – asemănător cu fântâna
mâine e alb

nu închisorile voastre-s amare
ci propria-mi captivitate.

Doamne
la poarta mea zăvorâtă şi tu
neputincios rămâi

caut o clanță pierdută*

******La marginea ta***

locuind la marginea ta
ajunge doar un pas să mai faci
îndărăt

şi
cazi din tine.

amânare

hai ieşi din sodoma
va cădea foc peste suflet,
durerile cât stâncile
vor strivi fiecare adiere
zâmbetele mănunchi veştejite
vor fi adunate pe trotuare, ocolite
iubirile – strivite sub tălpi
de bocanci soldăţeşti.
hai ieşi din tine
fiică a lui lot
educată în universităţi celebre
licenţele te împiedică

la răspântii
voci de sirene ucigaşe
îţi înlănţuie mintea în confuzii demonice
astupă-ţi urechile ulise
şi fugi din oraş

râsul tău e neîncrezător

fobie

port spaima în coliba de paie a ființei
pitind-o pe la colțuri,
înfășată în scutece când se naște
ca să nu țipe

nesiguranța păleşte în angoasă
ca o tăiere dureroasă.
în liniştitele ceasuri,
fug în amânare - falsă anestezie

caut brațele tale
să mă ascund,

tot de mine mă împiedic

să nu te joci cu şerpii

fluier ce cânți ademenind dansul şarpelui
pentru ca orientul să-ți străpungă
experiența
țintuind inima
în negură
ca o pătură aruncată peste trup

pasiv şarpele se încolăceşte*
şi strânge în joacă
piciorul, brațele, mintea,
apoi muşcă o dată,
scurt,
definitiv

îți târăşti existența prin suflete
şi relații,
deşi ai încetat să fii,
chiar dacă mai cânți în horă cu şerpii,
femeie babilon- fluier ispititor

**un şarpe îşi trece trupul sub soare*
şi ca într-un joc uriaş de puzzle
lumea sub apăsarea umbrei
se sparge în piese
ce nu pot fi adunate
decât de o mână închisă în
sunetul picurilor de sânge.

Manola

din cameră în cameră
culoare strâmte şi lungi
fără ferestre
fără ieşiri

din mine în mine
dintr-o cenuşă în alta
străfulgerări
gânduri
angoasă
clipă de inspiraţie
fără ieşire

zidurile stau drepte
mă strâng
sunt iubita înzidită
pentru ca edificiul tău să
crească din mine – creatorule

ochiul tău agăţat
de al meu – ochi de cer
albastru fără acoperiş
e libertate –
nu-mi trebuie firul roşu
al Ariadnei,
îl strâng ghem
şi-l arunc peste zid
celor de-afară
adevăraţii captivi

veneție

oraşul acesta absoarbe răsăritul
să-l scuipe apoi în asfințit
începuturi de mercur fluid
venele scurg alene lichidul
şerpi de argint
în care helios se oglindeşte ca-n sine
vanitos

eu sunt oraşul acesta
amurgurile fierbinți
vâsle
mireasmă de cadavru – trup ofilit
le presar printre întâlniri
mi se face somn de mine

aici oricine ai fi
eşti ud

de-a sufletul pierdut

se joacă cineva
în miez de somn apocaliptic
mintea mea - front de luptă teren de joc;
aruncă ’nainte ’napoi
răsuceşte ideile în hohot de râs
ca apoi să le lase să cadă
pe caldarâm (ca să se spargă)

într-un cerc de negură
într-un caier de ceață
’nainte, ’napoi
fără ieşire
fără capăt
se joacă în noi…

cunoaşte atât de bine jocul
jocul de-a sufletul pierdut

îl joacă cu fiecare dintre noi

portret

contemporanii
generație a galerelor
fiecare vâslă trage spre sine
în tot mai robie

talaz de falsă cunoaştere val peste val
angoasă în lanțuri târzii
epocă de bronz
epocă de fier
apa e sclavă
la fel mireasma şi frunza

caută-mă în pierdere
prigonit pentru că liber sunt
şi-am fugit de eşuarea din moarte
în mai moarte

portul contruit în orânduirea senzorială
se prăbuşeşte profetic
precum o gomoră
alături marea moartă înghite rămăşițele–

vinovat de nelibertate nu e lanț nu e vâslă
scoarța cenuşie amanetată ieftin
inima putredă

ipocrit

am învățat să construim garduri
(numindu-ne profetic
dregători de spărturi)
și-apoi am așezat paznici
la fiecare stâlp
la fiecare cui bătut în
trupul fratelui
în talpa copilului
în inima iubitei

nuntă

ca o atingere de toamnă udă
îți simt ființa alături

inima se opreşte
din teama de-a nu-ți lâncezi prefacerea

muzica a tăcut pentru că
toți dansatorii au plecat

am rămas doar noi doi privindu-ne
ce târziu s-a făcut dacă astăzi e mâine

atingerea ta mi-a înrodit inima

**fluturii au crescut cât privighetorile,*
privighetorile au crescut
şi s-au făcut vulturi,
apoi vulturii planete
ce se rotesc peste frunțile noastre gata de-a
înghiți ultima unitate de timp

şi nu-ți fie teamă dacă
vei deveni pasăre,
corp ceresc mai apoi
într-o mişcare de adorare
în jurul oraşului meu – nou ierusalim

exod

amestec ierburi amare*
într-un vas de alabastru
ca în ultima noapte a întâilor născuți din egipt.
nu eu sunt maria
deşi aş fi vrut sărutul să-l
aşez pe glezne de dumnezeu,
chiar părul l-aş fi lăsat
să crească lung
să şterg lacrimile
într-un gest
scandalos de intim

**amestec ierburi amare*
într-un parfum al durerii,
mi-am îngropat inima acolo ca întâi născut,
doar trupul mai păşeşte printre voi.
nu e nevoie să-i dați nume

e interminabilă noaptea aceasta
a exodului din mine

ferestre

mă dor ferestrele tale...

sunt false
atunci când zâmbeşti absent durerilor

sunt oarbe
când poverile trec peste drumul prăfuit
al pustiului
când caravanele se poticnesc
pe drumuri greşite
visând oazele verzi
ce ascund în inima lor izvorul

ferestrele tale sunt sparte
când mâini de copil acoperă fruntea
de teama fulgerelor în noapte
şi vântul trânteşte uşile scârțâind
în horă cu stafiile

lucesc ca oglinzile când
cardinalii îşi ajustează veşmintele de
purpură peste timpul descompus

mă dor ferestrele tale - ochii tăi

SALUS VERBA adică IUBIREA

întâlnire

cu brațele foarte lungi
cuprindeam universul peste pântece
(cred că era senzația trăită de bărbatul care
îmbrățișează o gravidă în care zvâcnește
copilul lui)

stelele desenau
uriașe cercuri pe cer
orbite domoale (păreau baloane de săpun care
nu se sparg)
o iubire ce veșnic revine

întunericul împinge umărul spre
tot mai apus,
să lase loc luminii care
tocmai începe să bată
în ritm de diafragmă

alergau sferele să-mi întâmpine
noua înfățișare
cu picioarele goale
eram în văzduh fără să știu
că nu mai ating pământul

atunci am deschis ochii spre infinit.
pentru prima dată,
în ochi te-am privit

întâmplare

mă închin pentru zvâcnetul sevei din trunchiul copacilor
pentru fuiorul gândului urcând înspre tine
pentru visele cerului adunate-n ivoriu între palme
pentru toată aşteptarea
departele
întâmpinarea aripilor
împletind zimții pământului – atingere rătăcită –
în foşnet de piatră

mă-nchin ție pentru întâmplarea
de-a fi trecut în clipa aceea
în mine.

loc de taină

cunosc un loc unde vocea ta albă
miroase a păduri de mesteceni
atunci tac
devin aşteptare
la colţ de dor secat

spaţiul înclinat de secetă e
singurul loc unde vocea ta
mută
poate fi inspirată cu nările
singurul loc unde
să le aud cu ochii

surâs

surâsul tău – un
ciob răcit
din paharul spart la ultima cină

eram licoare
eram înnoptare

din buza-ți tăiată
picura sânge
pe pieptul de marmură
şi ciobul lua formă de inimă

însingurare

au crescut spinii
pe punțile dintre noi
furtunile au adus apă leșie
şi au sfărâmat malurile.
distanța creştea între noi
cum nopțile de sânziene ademenesc înainte
de vreme ziua

tot mai singuri
unul de-o parte altul de alta
degeaba caută firul de iarbă cerul
degeaba cerul s-a aplecat să încalece câmpia
drumul între noi e brăzdat transversal
şi cine-ar putea umple cu trupu-i prăpastia*

**s-a dat un singur trup pentru cei mulți,*
prăpăstii tot mai multe sunt

uitat în toamnă

te-am pironit
într-un colț de suflet ploios;
nu înseamnă că nu te iubeam

cocori se-ntorc în stoluri
spre ochiul surd
dar raza primăverii rămâne exilată.

mi-am uitat sufletul în toamnă
toamnă ploioasă umezeală în oase
am plecat mai departe
din nopțile ei singure
şi-acum primăvara nu mă găseşte

îngroapă-mă în tine *
dacă ai ieşit din uitare,
dacă te-ai desprimăvărat
să-ncolțesc în trupul tău

**îngropați-mă-n voi*
dacă am murit pentru mine

luminați–mă-n lumină
dacă a răsărit peste voi

plângeți-mă-n plâns
dacă v-ați regăsit durerea

strângeți–mă-n strângere
dacă v-a încercuit inima

gnoză

îngerii nu cunosc
semnificaţia dorului
sfâşierea lăuntrului
dintre mine şi mine
tine şi noi
dintre amândoi fără doi

ruperea dureroasă
până la întregire

o fibră din tine
un ochi din noi
moarte de mine
în moarte de amândoi

îngerii – sărmanii –
nu cunosc murirea
de-aceea
nici dorul.

sub daltă

învăluie-mi inima cu respirația
așa cum năvodul în mare
trupul peștelui spre corabie îl poartă,
așa cum lumina cheamă
răsăritul pe nume
pentru a naște dimineți umede
cu rouă peste ochi și brațe,
așa cum timpul
atinge tâmpla și firul de înțelepciune întinerește
în carul vîrstei
...învăluie-mi inima

când pietrele cresc
sfărâmă mândria lor
cum dalta atinge dulce statuia
ca David în splendoarea bărbăției să se
ivească,
așa cum picurul de rouă înclină frunza,
cum bobul de grâu încolțit
sfărâmă bulgărele negru -
…nimicește mândria

nuntă amânată

a căzut zapadă peste aşteptare.
fiecare secundă se lungeşte până
ceasurile se numără profetic

dinspre colțul universului
ninsoarea se aşează într-o întârziere
de disperare
şi umbrele fecioarelor aleargă
ca semnele de întrebare desculțe.

somnoroase şi speriate
trec prin odăi de biserici,
se învârt printre haine de nuntă zdrențuite
şi fapte uscate
nefiind sigure dacă
n-au greşit cumva noaptea chemării
la nuntă

dans

când mă întâlnesc cu tine
se sparg limitele ființei mele
şi-alerg fără celule

spațiul diluat îşi şterge barierele
dansez în tine* Dumnezeule

**mă țin morții mei de călcâi*
să-mi absoarbă seva alb lucios
să-mi capteze bătăile cordului purpură de lateran
să astupe cuvântul viu

mă țin morții mei de călcâi de gleznă de
pulpe
încolăciți în rece şi vâscos
toți morții morților sunt îndărătul lor
lanț înşerpat
ca să nu dansez în Dumnezeu

lasă morții să-şi îngroape morții
tu vino şi dansează

spre nord

visam fluierul cântând lumină
uraniu fierbinte prismă
şi-au venit ploi peste suflet
până au diluat chipul ştiut în negură.
aşteptarea s-a topit precum un cub de
zahăr în ceaiul fierbinte buzele sorb
dorm
dimineața crudă a atins
corzile rupte
ale viorii ce-am fost
şi-am pornit fără sunet spre nord

în nopțile tale prelungi toamnă*
m-am întâlnit cu durerea trecerii lente**.

învăluie-mi pasul spre o
nouă înțelegere

**te-am iubit până ieri toamnă*
trecerea ta glorie nebănuită
pasul desculț şi
renunțarea de sine într-un agape
ce dăruie până la
desfrunzire

ți-ai ruginit sufletul
cu mine de mână
alergi naivă spre inocență
învață-mă să renunț la mine
iubind.

***înveliți toamna*
în țipătul ei de cocor spre
țărmuri încălzite
ca-ntr-un giulgiu de trecere
poate se duce cu pustiul din noi
verile înveşnicind în urmă-i,
în
întâlnirea din ziua de-apoi

pulsație

alergam spre inima istoriei
ea bătea când aici când acolo
în fuga sinuoasă
mă împiedicam de zidul plângerii
de catedrala notre dame
mă loveam de piramide
de kremlin

dă-mi inima istoriei
poate cu ea în palmă
voi înțelege rostul meu

toate edificiile lumii s-au dărâmat peste suflet,
se cutremură babilonul -
cade lent
ca-ntr-o peliculă veche întreruptă
turnurile ei lovesc
înțelepciunea lumii şi
confuzia se aşează ca praful după
cutremur

inima istoriei pulsează în palmele tale
a sosit vremea răspunsurilor*

**înainte de a şti să întreb ai răspuns*
înainte de-a te dori mi te-ai dat
înainte de-a fi m-ai iubit
înainte de-a muri m-ai înviat

un veac de singurătate

bandajează-mi sufletul
în verde,
frunze căzătoare nu-mi pune,
păduri de foioase am trăit un veac
şi tot singur cu crengile încâlcite
am rămas.
iernile vor încărunți zilele
şi seninul în cenuşiu învăluit
va îngheța gestul iubirii

când seva divină va adăpa trunchiul
iar trupul tău frânt (ce poartă încă urmele identificării
cu omul şi urme de fier
de trădare)
atârnat de lemnul copacului ce sunt
va deveni pâinea vie
corpus cristi
voi refuza hrana țărânii

semn

mi-ai îmbălsămat inima
preot erai
în semn de primire
sângele tău îmi curge
prin artere

în pragul colibei din egipt
uşa atârnă însemnată pentru nocturnă –
operă mai valoroasă decât
pânzele lui Van Gogh,

sabia va lovi în curând,

trăiesc la adăpostul tău

geometrie euclidiană

două lame subțiri
gândul tău
gândul meu
lucesc paralel întru neatingere –
gândul tău
gândul meu

fanta deschisă între ele
(unde ne întâlnim fără gând)
poartă întrebări în nerostire, radiografii
ale sistemului de tăcere

acolo schimb de iubire am făcut
apoi ne-am întors fiecare pe lama
propriului gând
(ca să demonstrăm o nouă geometrie
unde nu există drepte paralele ce nu se ating)

PIETRIFICE

limit

n-am ştiut ce e pasărea
aripile pene albe – pene albastre – pene negre
forma aripilor penelor zborul căderea
celulele păsării albe şi roşii celulele
cuibul cald vremea ieşirii din găoace timp-netimp
oricum pasărea nu are nevoie să-şi numere zilele
ocupată să le trăiască

ştiu. Veți zice. Toate le ştim

dar ce e pasărea
ea chiar ea?
de la cine pasăre
cum pasăre?

zborul ei mişcare de aripă – prea puțin
zborul ei e zborul meu
şi-al tău şi al copilului din vecini
ce-şi uită joaca pentru a privi berzele venind

cine a inventat pasărea
a definit-o
s-a întâlnit cu ea în mintea lui
aşa cum eu mă întâlnesc cu poemul
înainte ca el să existe

pasărea e inspirație – spui
dar inspirația nu poate fi definită
aşa că pasărea nu poate fi definită
cum poemul nu poate fi

* * *

aici e piatra
să nu mă întrebați ce e piatra –
nu zbor nu pene albe-negre-verzi
nu copil din vecini
totuşi copil
piatra a fost inventată
atunci piatra e inspirația creatorului său
şi nu poate fi definită
nu o poți reduce la un enunț
deşi e finită piatra
e infinită piatra

acum mi-e teamă

cine-eu cum-eu de unde-eu
eu-sunt-eu
în gândul gândului m-ai întâlnit
m-ai conceput cu inspirația într-o perioadă fertilă

poemul piatra pasărea ta

în nespațiu

m-am agățat de trunchiul tău
ca de o piatră
aş tot sta aşa suspendată
atârnând în vidul ce l-am creat
zbătându-mă
ca s-ajung mai aproape de tine

aş fi vrut un loc în lăuntru
dar mi-a fost frică să-ți străpung torsul
să nu se spargă
iubirea scursă printre degete
ar spăla precum nisipul
celulele alungite de efort

atunci m-am desprins
dar n-am căzut
deasupra alături sub mine
erai tu
ce târziu am aflat

bocet

te-ai destrămat
ca o vorbă ce n-a apucat
a deveni cuvânt

mai stăruie pre-rostirea
asemenea biruinței de cenușă

îți plâng plecarea
(tu spui că nevenirea)
bătuți de vânt
tu piatră eu câmpie

mi-e dor de o rostire ca de
copilărie
și părul meu e lung
până-n mormânt

neatins

mi-e teamă că ai să te retragi într-o
privire străină
ca într-o colibă de stuf
în care nu încăpem amândoi

chipul tău îţi va purta numele
şi n-am să-l rostesc
ca să nu aprind înstrăinarea

adun pietrele peste mine
până la lună piramidă
în fiecare trăieşti
atât aproape
atât nepătruns

piatră curgătoare

am gustat estuarele contopirii
am lins nisipul sticlos
am îmbrățișat scoicile mici şi mari chiar
dacă nu purtau perle
(pentru că ascundeau durerea creației –
ce bine cunoşteam
durerea şi izbăvirea
durerea şi neizbăvirea)

nici eu nu ştiu cum s-a întâmplat
de-am curs – deşi piatră eram,
în tine poezie
ce este imposibil şi posibil
nu cunosc diferența

pâini

ca un devorator de timp
stau pe muchia meselor tale
să-ți număr tăcerile.
zvârlită cu tâmpla de nesăbuință
trag zăvorul peste deznădejde
lung ceas.

pâinile tale de timp
frământate în nevreme
s-au copt în vâltorile refuzului nostru
ca-ntr-un cuptor
de unde au ieşit arse
şi-adesea scrum –
clipe de neiubit şi trădare.

deşi flâmând în pustiul ispitirii
n-ai schimbat pietrele în pâini
pentru ca timpul nostru risipit
să nu se metamorfozeze în stâncă.

luptă

izvora liniştea din piatra rostogolită
precum suspinul din durere

fiecare zvâcnet lucea săbii peste fiinţă
rotind întrebarea încovoiată
într-o luptă cu vidul
în care ştii dinainte regula jocului
rămâne să pierzi în faţa
duşmanului invizibil
(tocmai de aceea atât de puternic).

întrebări gata să izvorască
nu-şi găseau stăpân

piatra a început să vorbească

zori

fiinţa mea are culoare răsăritului
fiecare rază îți străpunge tâmpla
retina, genunchiul
cu vârful de bronz
al cunoaşterii

peste pietre renasc
de fiecare dată când
apui

îmi cutremur celulele
transform lumina
păstrez doar picătura de sânge alb
rouă însetatei dimineți
şi cad în ziuă

întâlnire

alungit la o margine a pietrei,
eu la cealaltă;
ne jucam de-a apropierea
rostogolind tăceri între noi,
sfere mari
sferele sfere

era între noi piatra;
ca să vii mai aproape
ai căzut pe ea abandonat
la fel m-am prăbuşit eu.*
atunci am învățat
dialogul în trei
şi-am rămas acasă
în piatră.

***cenuşa trecutului ars**
am azvârlit-o în
marea fără amintire.
piatra ta e altar
pe care ne-ai ispăşit
vidul
în incandescența iubirii
foc viu viu viu

ciob VIII

ascultam pietrele crescând
şi freamătul lor vuia în tâmplă
asemenea naşterii planetelor din cuvânt;

pietrele din inimă creşteau –
erai acolo tu
eram sanctuar.

vânătoare

îmi vânezi pas cu pas sufletul.
săgetile tale m-adorm
în amânare mereu
ca fluierul vrăjit
şi inconsecvență număr.

cu arme de foc
stârneşti limbile patimilor fierbinți,
până cenuşă s-aşterne peste zbucium
şi fumul ademeneşte lacrimi
de nouă trădare,
ruşine,

mă hăituieşti în noaptea
siberiană
până creierul aşterne imagini pe retină -
neşterse dimineața.

biruința a căzut
între mine şi mine.

serenadă afonă

ai uitat cântecul
poate vocea şi gestul înserarea
fereastra stă înțepenită
dar eu sunt frumoasă numai pentru că
exişti tu

MURIREA – TIMP ALB

risipă

țărâna se transformă în iarbă
sub tălpile tale
aerul nu poate fi numărat cîntărit
împărțit
fiecare inspirație a gurii tale
e hrănită de expirația
copacului de peste drum

te-ai născut doar ca să-mi descoperi
trecutul prezentului
și nu știu dacă să te ador sau să te ucid
risipă e timpul nehrănit
și gândul ierbii
și gândul copacului

îngenunchez – oprește-mă!

astăzi e deja ieri

identificare

vinovată eu sunt de clopotele
ce nu bat a libertate,
că războiul e încă în fața
marii bătălii cu sinele,
că încă nu se deschide cerul
cu îngeri la orizont,
iar sfinții mai dorm în țărână

contemporanii au căzut răpuşi de istorie
şi ura biciuie
neputințe sofisticate

că încă nu plouă a târziu
şi sufletele crapă de seceta
lipsei cunoaşterii,
vinovată sunt eu

pot să merg cu tine la moarte
Elohim

moarte

mi-e dor să adorm
să mă acopere fuioare de lanuri
printre care copiii s-adulmece
mirosul pâinii
să-mi mângâie fruntea fulgere
ricoşate de pe stânci
şi aş vrea frunze să-mi alerge
prin oase
în dans de împrimăvărare

gândul tău mă va căuta
printre poienele trecutului

aşteptarea va creşte din sămânţă
păduri

atunci am să mă trezesc din somn
printre arhangheli şi străluminare

vino şi ia-mă de mână
iubirea noastră a scris o istorie

metempsihoză

eterna reîntoarcere în cădere
tactul înaintării ucis
în colbul neputinței angoasă de aprilie nebună

du-mă din mine călăuză beduin
scoate-mă ca pe un țipăt dureros desprins
de spaimă
acum când mi-ai lăsat aripile să cadă
deşertul se aprinde foc nestins altar

trage o linie peste mine
şi scoate-mă din ecuație

ne fiind
ființare
să fiu

rondel de trecere

se scutură aripile de fluturi
ca frunzele în păduri de foioase
cade inima peste pietrele de mormânt
şoptindu-şi dorul în game mai joase

nu voi mai încerca zborul înalt
ştiu că-n aceste istorii ploioase
se scutură aripile de fluturi
ca frunzele în păduri de foioase

lasă-mă să adorm în prima ninsoare
giulgiu alb să-mi fie câmpia
caut adâncă tăcere şi neînțelese doruri
de-aceea din mine să cad cum din doruri
se scutură aripile de fluturi.

la cules

mi-ai cules gândurile
goliciune coaptă în iz de roşu

de-or creşte troienele în nord
înghețând drumul spre iubire,
dacă în trenuri înzăpezite scrisorile vor adormi,
dacă toate relațiile se vor
sparge de frig,
cămările dorului tău
vor fi pline cu mine

înveşnicire

trăiam doar amurgurile
soarele meu era întotdeauna mare
roşu
gata să cadă dincolo

țeseam imnele renunțării
şi inima creştea tot mai rotundă,
sfera ei ajunsese tangentă amurgului

atunci când seara se va rostogoli
ca bolovanul lui sisif
voi răsări în tine
într-o netrecută zi

printre fapte veştede

din giulgiuri albe ceasurile
şi-au făcut scutece
şi-n leagăn de milenii s-au culcat
legănate între noapte si zi
cu fructele păcatului prin piete
nu-n coşuri. În suflet.

într-un târziu vor cădea
scuturate de
brumă
în toamna compromisă,
ca rod de durere si moarte
printre frunzele faptelor veştede.
va rămâne gol copacul
nici ramuri nici rădăcini.

dar noi vom fi atunci departe.

noiembrie

a brumat peste amintiri
se desprind una câte una
îngălbenite într-o singură noapte

nu mai ştiu
întâlnirea aceea jumătate albă jumătate plecare
şi chipul tău a rămas fără gură
ochiu-ți stâng nu mai e
îmbrățişarea a slăbit ca o
frânghie ruptă

e toamnă de mine
nopți reci în oase

ca să fii

eşti.
nicăieri.
ţărâna s-a răcit şi stâlpii au încetat
să curgă când eşti nu eşti

a rămas un singur loc
unde să te caut

sunetul dorului
în formă de hieroglifă

a rămas un singur loc
unde să te caut

lăuntrul meu
în formă de hieroglifă

şi-am murit
ca să fii.

peste tot.

nicăieri.

spre oriunde

mi-am purtat trupul
din toamnă în toamnă pe străzile clujului,
l-am urcat în tramvaie, l-am îmbrăcat în litere
l-am dat să fie iubit şi să iubească.

coroane nu i-am pus deşi
ispitită am fost
dar nu pe frunte
ci pe mormânt

ia-mă de-o mână
(ca de un gând cu şapte degete)
şi scoate-mă din acum

tăceri aş vrea să ating

doliu

moare timpul
negru gândul stea pierdută
piatră seacă pas de ghimpi
şi venin
şi-am rămas un fără timp

întoarce încă o dată
clepsidra
poate-n nisip
voi regăsi steaua
necăzută

Dumnezeule
răstoarnă vremea

cântărit, cântărit, numărat şi împărțit.

amintiri despre viitor

îmi amintesc viitorul*
eu eram mare
şi tata nu mai era,
eram singură printre pluguri,
printre îngeri şi demoni.
cădeau pietre
dar peste casa mea cădea
doar lumină

munții s-au adâncit
şi văile s-au boltit chiar mai mult
țărâna dungi roşii purta -
însemn de martir

inima mea
îşi cunoştea îngerul

**îmi amintesc viitorul*
aşa cum ți-ar răsări în minte
primul plâns care
a spart drumul spre naştere

îmi trec prin gând paşi încă
nefăcuți şi
chipul pe care ştiu că îl cunosc deşi
nu l-am văzut niciodată

îți rosteşti zicerea fără vorbe
viitorul
a sugrumat prezentul
de-aceea clipa cu tine e
veşnică
şi
n-am să trec niciodată

sfârşit alb

dă-mi voie să merit uitarea
pietrele vii
îngerii muritori
fețele suprapuse ale contemporanilor

să merit înserarea
crepuscul prelungit portocaliu durut
arbori de purpură în silueta luată de vânt
irişi obosiți

să merit moartea
răsfrângere albă
peste fulgerul cuțitului ceas